

ШЕГАТА НА МЪДРЕЦА

Живѣлѣ нѣкога въ Китай човѣкъ на име Жи-Пей. Той билъ много уменъ и ходѣли при него много учени хора за съветъ.

Единъ день при него отишълъ за съветъ единъ много богатъ човѣкъ, който билъ голѣмъ скѣперникъ. Той му казалъ:

— Ще полудѣя, ако не ме спасиш!

— Въ какво се състои работата? — запиталъ го Жи-Пей.

— Имамъ непоносими съседи. Отъ лѣвата ми страна казанджия, а отъ дѣсната — ковачъ. Отъ зори до късна вечеръ непрестанно главата ми прѣщи отъ шумъ, а за ушитѣ си да не говоря. Моля те, намѣринѣкой начинъ да се изселятъ тѣзи хора. Не искамъ отлѣво казанджията, нито отдѣсно ковача.

— Това е лесно — отговорилъ Жи-Пей, — само трѣбва да развържешъ широко кисията си.

Скѣперникътъ въздъхналъ дълбоко и казалъ:

— Щомъ е необходимо и това ще сторя.

— Необходимо е, защото само съ добро възнаграждение мога да ги принудя да се изселятъ. Но това ще сторя при условие, че ще ми дадешъ по десетъ лири за всѣки отъ тѣхъ и десетъ за моя съветъ и трудъ.

Скѣперникътъ се позамислилъ малко. Не му се давало толкова злато. Но като си помислилъ за ужасна шумъ и трѣсъкъ на съседитѣ си, развързалъ кисията си и далъ на Жи-Пей тридесетъ лири.

— Почакай ме, — казалъ Жи-Пей и изтичалъ при два-

мата занаятчи.

Скоро той се върналъ и казалъ на скѣперника:

— Щастливъ си! Съгласиха се да се премѣстятъ още днесъ.

Не изминало ни часъ и чирацитѣ на казанджията и ковача започнали да изнасятъ отъ работилницитѣ си разни тезгяхи, наковални, мехове, чукове и разни сѣдове съ гвоздени и подкови. Майсторитѣ наблюдавали да не се изгуби нѣщо.

Скѣперникътъ се зарадвалъ, миналъ покрай тѣхъ и ужъ случайно имъ казалъ:

— Ехъ, драги съседи, значи одържахте на думата си и се изселвате. Това е много мило отъ ваша страна. Само се чудя какъ тѣй бързо можахте да намѣрите нови работилници! Кѣде се преселвате?

Ковачътъ лукаво се усмихналъ и му отговорилъ:

— Придържаме се въ своята наредба господарю, и се преселваме. А по съвета на Жи-Пей наредихме така: казанджията ще се премѣсти въ моята работилница, а азъ въ неговата. И така, азъ нѣма да ти бѣда повече дѣсенъ съседъ, който съ чука ти заглушава дѣсното ухо, а казанджията нѣма да дотѣга на лѣвото ти ухо. Пъкъ когато ти умрѣне този шумъ, тогава кажи на Жи-Пей и той ще съумѣе да ни накара отново да се премѣстимъ въ старитѣ си работилници.

Скѣперникътъ се ядосалъ много, но не казалъ нито дума. Разбралъ, че мъдриятъ човѣкъ се е пошегувалъ съ него, за да му даде добъръ урокъ за търпеливостъ.

ТОПЪЛЪ ВЪТЪРЪ

Топълъ вѣтръ вѣе два дни и две нощи, клонитѣ люлѣ въ снѣгъ скочени още.

Духай, вѣтре, духай! — постопли земята, снѣжното ѝ руно надалечъ размѣтай.

Слънце въ небесата златно да огрѣе, зърното въ земята да кълнѣ, да зрѣе.

Че дотегна вече тая дълга зима, тъмна като вечеръ, хладна, нелюбима.

Духай, вѣтре, духай! — постопли земята, снѣжното ѝ руно надалечъ размѣтай.

Н. Фурнаджиевъ

ТАМЪ КЪДЕТО ЗЕМЯТА Е ВЪЧНО ЗАМРЪЗНАЛА

Източната частъ на Сибиръ, която се намира най-близко до Северния полюсъ, е страната на вѣчния мразъ. Презъ 1872 година, когато копаели единъ кладенецъ, жителитѣ се натъкнали на единъ твърдъ пластъ, който нарекли "жѣлзена земя". Това е било замръзнала почва която мѣчно се подавала на изкопаване. Тая замръзнала подпочвена земя оказва силно влияние върху растителността, особено върху дърветата. Тамъ растатъ само боръ и ела, които иматъ слабо развити корени. Тревиститѣ растения сѣщо така се развиватъ добре, което спомага за развито земедѣлие и скотовѣдство.

Въ замръзналитѣ пластове

на тая сибирска земя сѣ намѣрени трупове на допотопни животни — мамонти и носорози. Особено добре запазенъ трупъ на мамонтъ е намѣренъ презъ 1901 година. Този ма-

монтъ е билъ така добре запазенъ, че въ устата му сѣ намѣрени остатѣци отъ неразложена трева.

Дечко Палечко и пѣтлето Клечко отново пѣтници

(продължение отъ 1-ва страница)

ко не можаха да изтраятъ на мѣката ѝ и заплакаха съ нея.

Клечко пръвъ се съвзе. Докато Дечко Палечко бърбеше съ рѣжавъ сълзитѣ си, Клечко продума:

— Дай орловото перце.

Съ разтрепери прѣсти Дечко бръкна подъ мишката си и подаде перцето.

— Орльо, орльо, орленце... Орльо, орльо орленце... Наше скѣпно братленце...

Едва произнесе последнитѣ думи, които Клечко измисли отъ себе си, единъ якъ, съ здрави крила и силни очи орелъ размаха криле надъ тѣхъ. Кацна до Дечко Палечко.

— Чакамъ твоитѣ заповѣ-

ди, — гракна орелътъ.

— Знаешъ ли де сѣ децата на болярина?

— Да, да, да-ааа... заграка орелътъ.

— Кажи ни кѣде сѣ, да идемъ да ги спасимъ.

— На добро мѣсто сѣ и добъръ човѣкъ се грижи за тѣхъ. Качете се на крилата ми и азъ ще ви заведа.

Дечко Палечко обясни всичко на болярката. Тя отново се разплака, но този пѣтъ отъ радостъ. Поуспокои се и отчупи залѣкъ отъ коравия хлѣбъ. Дечко и Клечко я увѣриха, че ще намѣрятъ децата и ще ги доведатъ. Качиха се на орела и литнаха.

Стефанъ Мокревъ

Една стара поговорка казва: „Тамъ гдето не влиза слънцето, влиза лѣкарътъ“. Тази поговорка ни обяснява голѣмото значение на слънцето за здравето. На всички е известно действието на слънчевата свѣтлина върху червенитѣ кръвни тѣлца. Нуждата отъ кислородъ, основното условие за живота на организма, бива увеличавана подъ влиянието на свѣтлината. Хора, които живѣятъ на тъмно, като затворницитѣ напиримѣръ, заболя-

ватъ отъ анемия, ставатъ бледи, слаби и лесно умиратъ. Както растенията, които придобиватъ зеления си цвѣтъ само подъ влиянието на слънчевата свѣтлина, така и човѣшката кръвь поддържа своя хубавъ червенъ цвѣтъ само поради въздействието на слънчевата свѣтлина. Ето защо, необходимо е щото жилището да има повече слънце, станитѣ трѣбва да сѣ голѣми и да се грѣятъ отъ слънцето.

Д-ръ А. Стояновъ

Открива се подписка за записване абонати за новата — СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА — 1942 — на списание **БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ** органъ на Върховния читалищенъ съюзъ въ България. Главенъ редакторъ проф. М. АРНАУДОВЪ, редакторъ ГЕОРГИ КРЪН-ЗОВЪ. Годишенъ абонаментъ 120 лева. За абонатитѣ и настоятелитѣ на в. „СЛАВЕЙЧЕ“ се отстъпва за 100 лева. На предплатитѣ до 15 мартъ БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ ще даде безплатна премия една отъ следнитѣ четири книги: Борци и мечтатели, литературни портрети, отъ проф. М. Арнаудовъ; Литературни легенди, отъ Петъръ Диневъ; Призори, драма въ стихове, отъ Славчо Красински; Народоука и народна пѣсенъ въ Германия, отъ Илия Арнаудовъ. Всичко за списанието да се изпраща на адресъ: БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ, София, ул. Чумерна 29. Пощ. чек. с/ка 4767. Тел. 2-22-06.

дила презъ жбѣи:

— Ба, азъ веднага бихъ смѣнила едно отъ моитѣ сополанчета за едно сребърно детенце.

Не се минало много време и Дѣдо Господъ пакъ повикалъ ангелчето и му рекълъ.

— Слѣзъ долу при жената на дърводѣлца и направи детенцето ѝ златно.

На сутринята жената се смяла:

— Боже, съ какво съмъ заслужила това щастие?

Скоро по цѣлата страна се разчуло за златното детенце. Отъ всички краища на царството заприиждали да го видятъ. Богати търговци предлагали на жената торби злато

да имъ го продаде.

— За нищо на свѣта не го продавамъ. Кѣде се е чуло видѣло дете да се продава? — не отстъпвала щастливата майка.

Научилъ се и царътъ и дошелъ и той да види златното дете.

— Дай ми това дете, кѣщата ти съ злато ще напълня, — убеждавалъ я той.

Но жената и на него не го дала.

Тогава Дѣдо Господъ решилъ за последенъ пѣтъ да възнагради жената за нейната обичъ къмъ бездушната ѝ рожба. И той пратилъ ангелчето да вдѣхне на детето душа.

Колко голѣма била радостта на бедната жена, когато детето ѝ прудумало „мамо“. Тя вече никакъ не се отдѣляла отъ него, милвала го, цѣлувала го, измисляла му най-галени имена и по цѣлъ день му пѣла и го носѣла изъ градината. Само злорекитѣ съседки не я оставяли на мира.

— Глупава излѣзе гдето не го продаде, додето бѣше златно. Сега и счупена пара нѣма да ти дадатъ за него.

— Сега и за цѣло царство нѣма да имъ го дамъ, — отвръщала майката.

То ще ми порастне, ще стане уменъ и работливъ момѣкъ и ще спечели толкова пари, че самъ ще ми напълни кѣщата

съ злато.

Минали години. Момченцето наистина порастнало, станало хубавъ момѣкъ, изучило занаята на баща си и станало толкова прочутъ майсторъ, че отъ цѣлото царство идвали при него да си порѣжватъ разни нѣща. Той спечелилъ много пари и купилъ на майка си златни пендари. Майката ги турнала на шията си и тѣ така заблѣстѣли, че изпѣлили цѣлата сиромашка кѣща на дърводѣлца съ златното сияние.

— Видите ли, — радвала се майката, — азъ си знаехъ, че моятъ синъ ще напълни кѣщата съ злато.

Николай Фолъ

ВЕЛИКИ ОТКРИВАТЕЛИ

Фритьофъ Нансенъ

Фритьофъ Нансенъ е организиралъ прочутата експедиция къмъ Северния полюсъ презъ 1893 година. За тая целъ е билъ построенъ специаленъ корабъ нареченъ „Фрамъ“, съ който Нансенъ пѣтувалъ 3 години и стигналъ до 85 градуса и половина сев. ширина. Отъ тамъ Нансенъ заедно съ още единъ свой спѣтникъ — Йохансенъ се отправили съ ски къмъ Северния полюсъ. Пѣтятъ имъ бивалъ много често прегражданъ отъ ледове. Оставали имъ още 400 клм., за да стигнатъ полюса, но били принудени да се върнатъ назадъ. Съ много голѣми трудности Нансенъ и Йохансенъ успѣватъ да се добератъ до земята на Францъ Йосифъ и следъ като прекарвали зимата на острова при крайно тежки условия, презъ пролѣтътъ се върнали въ Норвегия.

Нансеновата експедиция е дала голѣмо количество материали за научното изследване на Арктическата областъ.

ПТИЧЕНЦЕ НА ПРОЗОРЕЦА МИ

Не плаши се, птиче мило, не плаши се, ти отъ менъ; вънка всичко се смразило въ тоя мраченъ, зименъ день.

Вредъ покрита е земята, нѣма зрънце тукъ по насъ, по горитѣ, по полята — тамъ владѣе само мразъ.

Птичко мила, тукъ при мене ще намѣришъ топълъ кѣтъ, докато минатъ тѣзъ студени бури, хали и снѣгътъ.

Щомъ настане пролѣтъ цвѣтна съ слънце, съ пѣсни и зари, ти ще можешъ си отлитна въ твойтѣ хубави гори.

М. Московъ

